

κ. Ιερόθεος, μιλώντας για τό ίδιο θέμα, συνέδεσε τό πρόβλημα τῆς μετάφρασης τῶν κειμένων τῆς Θείας Λειτουργίας μέ τόν πειρασμό, πού ἀντιμετώπισε πάνω στόν Σταυρό ὁ Κύριος. Τονίζει ὅτι πράγματι ἡ ὅλη αὐτή προσπάθεια ξεκινᾷ ἀπό μία πραγματική ποιμαντική ἀνάγκη, ἀλλά καταφεύγουμε στήν πιό εὐκόλη καί αὐτόματη λύση. Οἱ παρευρισκόμενοι κάτω ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου ζητοῦσαν ἀπό τόν Χριστό, ἂν ἦταν ὄντως Θεός, νά κατέβει ἀπό τόν Σταυρό, νά τόν δοῦν καί νά πιστεύσουν: «Σῶσον σεαυτόν καί κατάβα ἀπό τοῦ σταυροῦ... ὁ Χριστός ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπό τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καί πιστεύσωμεν αὐτῷ» (Μάρκ. ιε', 30 - 32). Ὅπως οἱ σύγχρονοι τοῦ Χριστοῦ Ἰουδαῖοι,

Γραμματεῖς καί Ἀρχιερεῖς, ζητοῦσαν ἀπό Αὐτόν νά κατέβει ἀπό τόν Σταυρό καί νά πιστεύσουν ὅτι εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ καί οὐσιαστικά τόν ἐνέπαιζαν, ἔτσι περίπου γίνεται καί μέ ὅσους ἐπιχειροῦν νά κατεβάσουν, διά τῆς μεταφράσεως τῶν λειτουργικῶν κειμένων, τήν γνώση τῆς Θείας Λειτουργίας στήν λογική κατανόησή τους καί ὄχι στήν βίωση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, ὅπως ὁ Χριστός δέν ἱκανοποίησε τήν ἀπαίτηση καί τό αἶτημα γιά νά κατέβει ἀπό τόν Σταυρό, σώζοντας διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν πνευματικό καί βιολογικό θάνατο, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, δέν πρέπει νά ἐκλο-

γικεύσει καί νά ὑποβαθμίσει τήν Λατρεία τῆς, ἀλλά διά τῆς ὀρθῆς (ὀρθοδόξου) προσέγγισης τοῦ Μυστηρίου νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Αὐτό τό ὁποῖο ἐπείγει καί εἶναι ἀναγκαῖο, δέν εἶναι ἡ μετάφραση τῶν κειμένων τῆς Λατρείας μας, ἀλλά ἡ μύηση τῶν πιστῶν στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί στό Μυστήριό τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, μέσα ἀπό τήν βίωση τῆς Λατρείας μας. Ἡ ἄγνοια, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς, δέν ὠφείλεται στήν ἔλλειψη ἱκανότητας κατανόησης τῆς γλώσσας, ἀλλά στήν ἔλλειψη κατανόησης τοῦ εὐαγγελικοῦ μυστηρίου, ὅτι «τόν Θεό κανεῖς δέν τόν ἔχει δεῖ ποτέ, παρά μόνο ὁ Υἱός, ὁ ὁποῖος εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τόν Πατέρα, καί Ἐκεῖνος μᾶς τόν ἐξήγησε - ἀποκάλυψε»¹. Πῶς μᾶς τόν ἀποκάλυψε: «Ὁ Λόγος καί Υἱός τοῦ Πατρὸς

ἐνανθρώπησε καί ἀποκαλύφθηκε ἀνάμεσά μας καί ἐβίωσαμε τήν δόξα Του, ὡς δόξα μονογενοῦς Υἱοῦ ἀπὸ τόν Πατέρα, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀποκαλύφθηκε πλήρης χάριτος καί ἀληθείας»².

Συνεπῶς, αὐτό πού καλούμαστε νά ζήσουμε μέσα ἀπὸ αὐτό τό Μυστήριο, εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπερινόητος, ἀκατάληπτος, ἀόρατος, ἀπρόσιτος καί δέν κατανοεῖται μέσῳ λέξεων καί ἐγκεφαλικῶν γνώσεων, ἀλλά μέσα ἀπὸ τήν καθάρση τοῦ ἑαυτοῦ μας, τοῦ φωτισμοῦ μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί τήν θέωση, πού εἶναι δῶρο τῆς Θείας ἀγάπης σ' αὐτοὺς πού ἀνοίγονται πρὸς τόν Θεό.

Θέλω νά κλείσω τό μέρος αὐτό τῆς ἀνάλυσης τοῦ θέματος μας μέ μία πολὺ εὐστοχη παρατήρηση τοῦ Καθηγητῆ κ. Γεωργίου Μπαμπινιώτη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐναντίον τῆς

1. «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α', 18).

2. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας» (Ἰωάν. α', 14).

